

49. Lelkem Isten temploma

A 131. számú éneket imádkozzuk:

*Templom csendes mélyén, oltárrejteken,
Hóféhéren Jézus titkon ott pihen.
Körülötte éj van, egyedül virraszt,
Mint az égi harmat, hull a szent malaszt.*

Amikor szívünk a túlsó partra irányul, és oda megérkezve még látjuk, hogy mennyi a megteendő út, hogy az Úrhoz eljussunk, akkor a jó irányulást az Úr háza adja, ahogyan az életben is torony iránt szoktunk menni: a falu templomának tornya mutatja az odavezető utat.

Induljunk most mi is még közelebb az Úr házához! Végül is arról van szó, hogy **lelkünk lesz** az Úr háza, **Isten temploma**. Ott akarunk találkozni Vele, ott akarjuk megélni az Istenben való összeszedettségünket.

I. Csak elcsendesedve tudunk az Úr házára figyelni

1. Habakuk próféta ezt mondja: *Az Úr szent templomában lakik, némulj el színe előtt egész földkerekség!* (Hab 2, 20). Az a gondolat, hogy az Úr velünk van az Ő szent templomában, segítsen engem is az elcsendesedéshez! Most némán figyeljek Isten jelenlétére, Isten szavára, üzenetére! Nyugalmamnak az ad egyirányúságot, ha meggondolom: *Az Úr itt van, én pedig az Ő szent templomában vagyok Vele együtt!* Szent templomában itt van az Úr, és én elnémulok a színe előtt!

2. Amikor ebben a néma csendben, áhítatban, tudniillik, hogy az Úr itt van, rá gondolok az Úrra, akkor szabad magamra is tekintenem. A zsolttáros tanít meg erre is: *Boldog, akit kiválasztasz, és magadhoz emelsz, hogy csarnokodban élhesse életét* (Zsolt 64, 4). Boldogan megélhetem, hogy **engem is kiválasztott!**

3. Az Úr templomában az a nagyszerű, hogy az elsősorban ugyan Isten háza, de ugyanakkor mégis **mindnyájunk háza is**. Isten kiválaszt, magához hív, hogy ott Vele lehessünk! Nem lehet lelki meghatódottság nélkül átélni, hogy az Úr kiválasztott, és magához emelt minket!

4. A zsolttáros azt is megfogalmazza, hogy **mi történik a templom mélyén**, a lélek mélyén, a csendes rejteken: *Ó, hadd teljünk el házad javaival, templomod szentségével!* (Zsolt 64, 5). Én is megélhetem: Isten és a lelkem találkozása az Ő szent templomában azzal jár, hogy Isten közli magát velem, vagyis *magához emel és betölt önmagával*. Ezt Ő műveli, én csak a vágyamat fejezhetem ki a zsolttáros szavai alapján: „Ó, hadd teljek el Veled, Istenem! Bár csak egyre jobban be tudnálak fogadni!”

5. Az már **az Úristen titka**, hogy Ő **hogyan** ajándékozza magát nekünk szent templomában. Ez a titok görög szóval: *mysterion*. Ez már a misztika szférája. Mi azonban már ismerjük a mi Urunk, Istenünk titkát: Ő szívesen, örömet nekünk ajándékozza önmagát. Csendben **várakozom és vágyakozom**: *Mikor jössz már, hogy megvigasztald szolgád lelkét?* (vö. Zsolt 118, 82). Vagy még rövidebben is megfogalmazhatom az imámat: „Várlak!” A vágyakozást szüntelenül lehet fokozni. Újra ezzel a szóval, de mélyebb, intenzívebb epekedéssel mondom ki Uramnak egész lényem irányulását: „Várlak!”

II. Az Úr házában, az Úrban szeretnék lakni, hogy az életem Vele már szüntelen imádság legyen!

A zsolttáros is ezt az epekedő vágyakozást fogalmazta meg: *Mily kedves a Te hajlékod, Seregek Ura. Epedve vágyódik a lelkem az Úr udvarába!* (Zsolt 83, 1).

1. Az első gondolat – amelyet a zsolttárostól az összeszedettség érdekében meg kell tanulnom – az az, hogy *lelkemnek már csak az Úrhoz szabad vágyakoznia!* Isten utáni sóvárgásomra

itt kapok hitelesítést a zoltárostól. Jó úton járok, ha ezt a vágyakozást beviszem a szívembe és fölszítom. **Szabad epekedve vágyakoznom az Úr után**, hogy az Úr házában, az Úr udvarában legyek. Ez a vágyódás, hogy tudniillik mennyei templomában találkozhatnék az Úrral, összeszedettséget eredményez. Istenre összpontosítja a lelkemet. Az Úr az Ő jóságos szeretetével nem hagy egyedül küszködnöm. Nemcsak én vágyódom Utána, hanem észre kell vennem, Ő is vágyódik utánam, vonz magához, és így egymásra találunk!

Érdemes ebben a vonatkozásban egy kicsit elgondolkodni az északi sark vonzásán. Akár ráfigyelek, akár nem, az a mágneses sarok mindig vonz. De ha ráfigyelek, és a kezembe veszek egy iránytűt, akkor tudatosan bennem ez a vonzás, amely mindig biztos eligazítást ad az utazónak. Ha nem is figyelek Rá, az én Uram akkor is vonz, akkor is a hatása alatt állok. Sokkal jobb azonban, ha **tudatosan próbálok rágondolni** a minden mágneses vonzásnál is erősebb vonzóerejére, **az Ő szeretetének a vonzására**, és hagyom érvényesülni!

2. A második gondolat – amelyet a zoltárostól az összeszedettség érdekében meg kell tanulnom – az az, hogy *lelkemnek már csak az Úr udvarába szabad vágyakoznia*, vagyis most már **csak az Úrra** irányulnak szabad lennem.

Ha imádság közben **más gondolatok, más vágyak** jönnek, amelyek más felé akarnának elhúzni, hagyjam azokat az én reagálásom nélkül elcsendesülni, elmúlni! A zoltáros ad itt is tanítást, hogy mit kell tennem: *Csak egyet kérek az Úrtól, egy a vágyam, hogy az Úr házában lakjam életem minden napján! Élvezhessem az Úr édességét, és szemlélhessem szent templomát!* (Zsolt 26, 7). Az imádság közben felmerülő egyéb vágyakat, gondolatokat az egyetlen, nagy központi vágyammal győzöm le, amely betölti szívemet: **az az egyetlen vágyam, hogy az Úrnál lehessenek örökre!**

a) Ez az a *szüntelen imádság*, melyre Jézus tanít (Lk 18, 1), amelyet Szent Pál apostol sürget: *szüntelenül imádkozzatok!* (1 Tessz 5, 17). Aki *életének minden napján* nem önmagában, hanem *az Úr házában* (vö. Iz 38, 20), más szóval az Úrban lakik, annak az élete *szüntelen* imádság lesz, **szüntelen összekapcsoltság Istennel!**

b) Ha látom, hogy a vágyam mennyire törekeny, és hogyan tud szétforgácsolódni, szétszóródni – pedig az összeszedettségre vágyódom –, akkor kolduljak, könyörögjek, mondjam: *csak egyet kérek az Úrtól!* Tehát amit a magam erejéből nem tudok elérni, azt **könyörögve kérem**: „Uram, Te segíts, hogy Nálad lehessenek szüntelen!”

3. A harmadik gondolat – amelyet az összeszedettség érdekében a zoltárostól meg kell tanulnom – az az, hogy *lelkemnek már csak az Úr édességének élvezésére szabad vágyakoznia*.

Az embert a vágyai vezérlik (Petőfi Sándor: *Távolból*). Ahogyan minden vágyamnak van vezérmotívuma, úgy itt is megtalálható a fő cél: „Miert szeretnék az Úr házában lenni életem minden napján? Azért *hogy élvezhessem az Úr édességét!*”

Van olyan gyerek, aki egy zacskó cukrot kapott, és tudja is, hogy az milyen édes, de mégsem bontja ki, hanem a zsebébe teszi, és hazaviszi, hogy otthon megoszthassa szüleivel és testvéreivel. Azonban addig vágyódhat annak az édességét ízlelni. Ez sietteti a lépteit.

Az Úr édessége engem is sarkall! Hagyjak el minden felesleges terhet, hogy könnyebben, lépteimet nehezítő akadályok nélkül tudjak hazasietni, ahol majd testvéreimmel osztozkodva megízlelhetem az Úr édességét!

4. A negyedik gondolat – amelyet a zoltárostól az összeszedettség érdekében meg kell tanulnom – az az, hogy *lelkemnek már csak az Úr szent templomának szemlélésére szabad vágyakoznia*. Nem köépületről, hanem a **mennyei hajlékról** van szó, amelynek szemlélésére vágyódik az én lelkem! A szemlélés itt nem csupán nézést jelent, hanem szeretettel-, gyönyörűséggel teljes birtoklást: **gyönyörűségemet találok az Úrban, akit szeret az én lelkem** (Én 3, 4). Ha még nem is vagyok ott a mennyei házban, ha addig még nagyon sokat kell is mennem, azért a vágyamat, lelkem tekintetét előreküldhetem. **Lélekben már szemlélem** szent templomát, szentséges lakhelyét, szentháromságos egymásban levését. Ha még nem is jutottam el a mennyei házba, megkérlelhetem az Uramat, hogy jöjjön el hozzám! Ha még „ott” nem tudunk találkozni, akkor legalább legyünk együtt „itt”, az én házamban!

III. Milyen is az én házam, lelkem temploma, amelyet csak kölcsönkaptam az Úrtól?

1. Olyan vagyok, mint **az anyaföldbe mélyen beágyazott ház**, amelyet örökség gyanánt kaptam Ádám és Éva nevű ősmőtől. Létem mélyen beagyökereszik ebbe a világba, az anyagba. Ahhoz, hogy házam igazi tulajdonosát befogadhassam, nagytakarítást kell csinálnom! Elsősorban a régi **pincében** található szemetet, **limlomot kell kitakarítanom**. Nem lehet ott semmiféle súlyos, de még **bocsánatos bűn sem**. Nem egyszer, de sokszor kell megtennem az utat a mélybe, lelkem mélyébe, hogy napvilágra hozzak mindent, ami a sötétségé volt, hogy Isten irgalmas, megbocsátó szeretetének fényében elenyésszen. Legyek türelemmel! Ahogyan Szent Pál figyelmeztet: *Ne fáradjunk bele a jótettekbe!* (Gal 6, 9), én se hagyjam abba ezt a rendcsinálást! Kérhetek segítséget is, hogy az Úr irgalmas szeretete lelkem legmélyére is bevilágítson: hol van még szemét, kacat, talmi érték? *A Te fényedben látjuk meg az igazi fényt* (Zsolt 35, 9), az igazi cselekvési módot: Mit hogyan kell csinálni? Mennyivel könnyebben mozogok házam pincéjében, ha nem kell azt a sok kacatot kerülgetnem, ha sötét tettem helyett Isten ragyogása világít be. Még a levegő is mennyivel jobb lett! A pince dohossága helyett a Magasságbeli üde, tiszta levegője tölt be. Ez már olyan hely, ahová be merem engedni az isteni Vendéget is. Edzőteremnek is alkalmas, ahol Ő, a Mester mutatja meg a gyakorlatokat. Minél buzgóbban követem, annál erősebb leszek! Isteni edzésprogramja van! Én pedig nem kímélem magam, még ha csorog is rólam a veríték.

2. De lelkem házának Urát nemcsak a pincében, a mélyben akarom fogadni. Rendet kell raknom a **lakásban is!** A régi ember semmire se jó kacatjaitól meg kell szabadulnom, amelyekhez eddig túlzottan ragaszkodtam. **A szenvedélyektől, a vágyaktól kell szabaddá lennem!** Ne azok töltsenek be, ne azok ráncigáljanak, ne azok ragadjanak magukkal! Azt a szenvedélyt, amelyet a magam erejéből nem tudok kitakarítani, segít eltávolítani az értem mindenre vállalkozó isteni Barátom. Neki hatalmas ereje van! Amit én nem tudok kiszórni lelkem hajlékából, azt Ő könnyedén ki tudja onnan dobni. Csak mutassak rá, csak mondjam Neki: *Legyen meg a Te akaratod!* (Mt 6, 10). A teljes készségből fakadó magatartásom és az Ő cselekvése bennem meghozza a várva várt eredményt!

3. Miután kitakarítottuk lelkem hajlékát, akkor azt **be is kell rendezni!** Ráhagyatkozhatom isteni gyakorlattal rendelkező Lakberendezőm szolgálatára! Micsoda isteni ízlése van, ingyenes szolgáltatással!

4. Ha már így az Ő segítségével otthonossá tettem lelkem hajlékát, **meghívom**, hogy érezze jól magát ebben a hajlékban, amely az Ő háza, amelyet csak **kölcsön**, egy ideig tartó használatra **kaptam**. Mennyei örömmel tölt el, ha nálam marad, és jól érzi magát velem. Olyan jó Vele együtt lennem, Vele mindent megbeszélnem! Megosztani Vele az életemet! Mert Ő annyira szeretetre méltó! Annyira árad Belőle a szeretet, és megosztja velem az Ő életét!

5. De még magasabbra kell mennem, **a padlásteret is** ki kell söpörnem a sok portól, és a benne kiburjázó gyomoktól, amelyeket a nyugtalan szelek hordtak oda. **Menjek önmagam fölé**, egyre közelebb az éghez! A tetőtér beépítésével készítsek hajlékot isteni Uramnak! Házamnak ezt a részét kizárólag csak Neki tartsam fenn, Neki rendezzem be! Itt csak lábujjhegyen, meghitt csendben közlekedhetem! Áhítattal, mint a templomban, hiszen templommá lett lelkem háza, mert Isten lakik benne!

Mivel Neki adtam lelkem hajlékának kulcsát, **Ő a házigazda**, aki megkínál: *Megittasodunk házad gazdagságával, gyönyörűséged patakját adod italul nekünk* (vö. Zsolt 35, 8). Ez a megittasodás a lelki betöltődöttséget jelenti. Önmagával tölt be! **Templommá lett a szívem!** Lelkemet Isten jelenlétének gyönyörűsége járja át: „Az a boldogságom, hogy én is ott lehetek, ahol Te vagy, Uram; Te pedig ott vagy, ahol én!”

Micsoda isteni egység, micsoda egymásban levés ez! Isten templomává lett a lelkem! Ő énbennem lakik, én pedig Őbenne!

A 131. számú éneket imádkozzuk:

Látja, aki árva, aki elhagyott.

*Börtönében látja a szegény rabot,
S ha a fáradt ember kínban elmerül,
Azt susogja néki: „Nem vagy egyedül!”*